

[Per Hækkerup.]

for gerne spørge udenrigsministeren: ligger der en aftale? Har man besluttet sig til, at man skal optage diplomatisk forbindelse med Nordvietnam i oktober måned? Ligger der en aftale om, at man skal gøre det efter forhandlinger med Norge og samtidig med Norge? Jeg kan vanskeligt forstå hr. Stinus' udtalelser på anden måde, og selv om det er min natur imod at stille dagsordener, og selv om jeg af og til glemmer at gøre det, så finder jeg, at denne udtalelse af det radikale venstres politiske ordfører nødvendigvis kræver en afklaring, og jeg skal derfor tillade mig at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget beslutter, at Danmark optager diplomatisk forbindelse med Den demokratiske Republik Vietnam (Nordvietnam) samtidig med Norge,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Jeg er 100 pct. sikker på, at hvis regeringen ville stille sine egne medlemmer frit og regeringsgruppernes medlemmer frit ved en sådan afstemning, så ville der blive et stort flertal her i tinget. Jeg er sikker på, at hr. Stetter ville stemme sammen med mig efter hans udtalelser. Jeg er sikker på, at hr. Stinus og hans parti ville gøre det samme. Jeg vil derfor indtrængende henstille til regeringen, at den accepterer denne formulering i vort forslag til dagsorden, så meget mere som det af alle udtalelser, der hidtil er faldet, synes, som om det er lidt forhastet, at vi kommer med det her i september måned, men at vi skulle have holdt os til oktober måned.

Jeg får lige overrakt en meddelelse fra min gruppeformand, som måske vil stimulere udenrigsministerens interesse for at være imødekommende over for vort forslag om dagsorden. Det er en Ritzau-meddelelse, der går ud på, at Schweiz vil yde Nordvietnam diplomatisk anerkendelse, det meddelte det schweiziske politiske departement, udenrigsministeriet, onsdag.

Nu behøver udenrigsministeren ikke at være så rød længere. Han er i godt nordisk selskab, og nu kommer han oven i købet i godt schweizisk selskab, rolige, besindige og fornuftige mennesker.

Nu må ministeren have så meget mandsmod og hjerte, at han i hvert fald tager det

lille initiativ, mens han endnu er udenrigsminister.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til forholdsvist få bemærkninger. Nogle af de ærede medlemmer fremsatte voldsomme propagandaindlæg imod USA, jeg skal lade dem stå ved deres værd og nøjes med at samle mig om det, som er kernen her, nemlig det socialdemokratiske forslag.

Den socialdemokratiske ordfører for forslagsstillerne, som jeg tillod mig i mit første indlæg at kalde synsk, synes nu også at være henfalden til det magiske, endogså til „second thoughts“. Jeg har sagt, at siden den 18. marts, hvor vi drøftede denne sag, har der ikke foreligget nogen ny situation for os, idet Pentagonpapirerne ikke har noget at gøre med den nuværende situation, og det har det ærede medlem hr. Per Hækkerup også i og for sig erkendt. Meddelelsen om Kinabesøget, som man har talt om, er fremkommet senere, så det kan heller ikke være det nye, der er tale om, og med hensyn til Norge er der ikke noget nyt siden den 18. marts.

Det er for øvrigt ejendommeligt at se i det socialdemokratiske forslags bemærkninger, at man henviser til debatten i juni 1970; man synes at have glemt, at der var en debat her den 18. marts 1971, da man skrev sine bemærkninger den 31. august i år, altså i går, da forslaget blev fremsat. Man synes at have glemt, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup foreslog en dagsorden — han har det med at glemme sine dagsordener, nu glemmer han dem altså også efterfølgende — i tinget her den 18. marts. Men lad nu det være.

Det, som jeg har hævdet, og flere med mig, var, at der er ikke opstået nogen ny situation fra den 18. marts til nu, og derfor er der ingen grund til, at man absolut skulle føre denne sag frem som en hastesag i den samling, som vi har nu. Hensigten med den danske politik er at bidrage til at søge i retning af en forhandlingsfred. At gøre, hvad vi kan, som jeg sluttede med at sige, for at